

Tărâmul lui Andilandi vă oferă

Cei trei purceluși

*adapatare după o poveste de
James Orchard Halliwell-Phillipps*

Trăiau odată, într-o pădure îndepărtată, trei purceluși. Trei frați. Semănau atât de tare unul cu celălalt încât foarte greu îi puteai deosebi. Chiar și numele erau asemănătoare: pe mezin îl chema Nif-Nif, pe mijlociu Nuf-Nuf, iar pe fratele mai mare Naf-Naf.

Cât a fost vara de lungă, purcelușii s-au zbunguit, jucându-se prin iarba verde și bucurându-se de căldura soarelui. De o vreme încoace însă soarele începu să nu mai încălzească cu aceeași putere, iar la poalele copacilor se așternu un covor de frunze îngălbenite. Venise toamna!

- E vremea să ne construim o căsuță - spuse într-o zi Naf-Naf, când se treziră în zori.

Dar frații lui nu doreau să se apuce de muncă. Continuau să s-alerge prin pădure.

- Mai avem destul timp până la iarnă – spuse Nif-Nif, mezinul, în timp ce făcea o tumbă.

- Când va sosi vremea, am să-mi construiesc singur o căsuță – se laudă și Nuf-Nuf.

- Cum vreți, le răspunse Naf-Naf. Eu unul n-am de gând să aștept ninsoarea ca să mă apuc de lucru. Și plecă...

Pe măsură ce treceau zilele, se făcea tot mai frig. Dar Nif-Nif și Nuf-Nuf tot nu se îndurau să se apuce de treabă. Umblau hai-hui prin pădure și trândăveau cât era ziulica de lungă.

- Astăzi ne mai jucăm – își spuneau ei din când în când – , dar mâine ne apucăm de treabă.

Dar nu se țineau niciodată de promisiune și a doua zi o luau de la capăt: se jucau, țopăiau și se dădeau de-a dura.

Într-o dimineață însă, purcelușii văzură că băltoaca cea mare de lângă drum e acoperită cu o pojghiță subțire de gheață și, de-abia atunci, se apucară, în sfârșit, de construit.

Nif-Nif era un mare leneș. Așa că se gândi că ar fi mult mai simplu dacă și-ar ridica o căsuță din paie. Fără să aibă vreun plan ori să ceară sfatul cuiva, se apucă de treabă. Spre seară coliba lui era gata!

Nu prea departe, fratele lui, Nuf-Nuf își construia și el o căsuță

asemănătoare. Numai că a lui era din nuiele. Nuf-Nuf se străduia din răsputeri să isprăvească cât mai repede cu această treabă plicticoasă. Bătu pari în pământ, în jurul lor împleti nuiele, pe acoperiș așternu ramuri și gata. Hocus-pocus! Căsuța lui fu gata cât ai bate din palme!

Nici nu sfârși bine căsuța, când de după tufiș țâșni Nif-Nif.

- Hai să vedem dacă Naf-Naf și-a terminat și el căsuța! propuse Nif-Nif. După care, purcelușii nu mai stătură prea mult pe gânduri și o luară la fugă spre casa lui Naf-Naf.

Nif-Nif și Nuf-Nuf îl găsiră pe fratele lor lucrând. Își construia o casă din piatră și cărămidă, cu ferestre, obloane și uși din lemn gros de stejar. Avea tare mult de lucru.

- Ce construiești acolo? întrebă amuzat Nuf-Nuf. O cetate?

- Casa purcelușului trebuie să fie ca o cetate, răspunse calm, fratele cel mare, Naf-Naf.

- Și de ce, mă rog? întrebă și mijlociul, Nuf-Nuf. Ți e frică de cineva?

- Cu toții ne ferim de lupul cel rău!

- Auzi, se teme de lup! râseră Nif-Nif și Nuf-Nuf. E un fricos!

Cei doi purceluși leneși și gălăgioși vroiau să-l necăjească pe Naf-Naf, dar acesta nu-i băga în seamă. Continua să lucreze.

Așa că Nif-Nif și Nuf-Nuf plecară să hionărească, cântând prin pădure.

- Hm! De unde vine zarva asta? mârâi supărat lupul cel rău și flămând și porni spre locul din care răsuna guițatul celor doi purceluși mici și fără minte.

- Ce bleg, Naf-Naf! Auzi, cine a mai pomenit lupi în pădurea noastră? zise Nif-Nif, care nu mai văzuse lupi decât în cărțile cu poze.

- Și dacă ne întâlnim cu el, ce? comentă, viteaz nevoie mare și Nuf-Nuf. Dacă-l văd am să-l înhaț de nas. Haț, uite așa! grohăi mijlociul, care nici el nu mai văzuse un lup viu.

Deodată însă, de după un copac gros, apăru chiar lupul cel mare și rău. Ochii îi străluceau ca doi tăciuni încinși, iar colții îi erau atât de mari încât nu putea să-și țină gura închisă din cauza lor. Văzându-l, Nif-Nif și Nuf-Nuf se făcură albi ca varul și o rupseră la fugă într-o clipă. Niciodată nu mai fugiseră atât de repede! Fugeau de le sfârâiau călcâiele, ridicând în urma lor norișori de praf. Nif-Nif, după care fugea lupul, ajunse primul la căsuța lui din paie. Intră și se închise înăuntru.

- Deschide ușa! urlă lupul. De nu, am să suflu din toate puterile, iar casa ta se va preface în mici fărâme!

Nif-Nif era prea speriat ca să mai spună ceva. Atunci, lupul nu mai stătu mult pe gânduri. Trase adânc aer în piept și suflă: „Fffuuuuu!”. O dată, de două ori și când suflă și a treia oară casa lui Nif-Nif zbură în toate direcțiile, spulberată parcă de un uragan.

Lupul era cât pe ce să-l înhațe pe mezin, dar Nif-Nif o rupse la sănătoasa. În scurt timp ajunse la casa purcelușului mijlociu, Nuf-Nuf.

Cei doi frați de-abia apucară să închidă ușa în urma lor, când auziră din nou glasul lupului:

- Gând la gând cu bucurie! zise lupul. Acum am să vă mănânc pe amândoi!

Și se porni din nou să sufle. Casa din surcele a lui Nuf-Nuf însă era ceva mai rezistentă. După două reprize de suflat se aplecă ușor. Dar lupul cel mare și rău nu se lăsă așa, cu una cu două, ci suflă de patru ori la rând. Apoi, când suflă și a cincia oară, casa se prăvăli. Doar ușa se mai ținea printre dărâmături.

Purcelușii o rupseră din nou la fugă înspăimântați. Alergau în goană nebună spre casa fratelui lor mai mare, Naf-Naf. Când ajunseră acolo, mai mult morți decât vii, Naf-Naf le dădu drumul înăuntru și trase

zăvorul după ei. Ghicise că frații lui mai mici sunt urmăriți de lup, dar știa că nu aveau de ce să se teamă în casa lui trainică, din cărămidă.

Nu trecu mult și auzi o bubuitură în ușă:

- Cine-i acolo? întrebă, calm, Naf-Naf.
- Deschide ușa!, răcni cât putu de tare lupul cel mare și rău.
- Nici nu mă gândesc! – răspunse Naf-Naf.
- Bine! Atunci am să vă mănânc pe toți trei! urlă lupul.

După care trase adânc aer în piept și începu să sufle. Dar oricât sufla, nici cea mai mică piatră nu se mișca din loc. De atâta efort, lupul se învinețise, dar căsuța lui Naf-Naf era de neclintit.

Supărat, lupul era cât pe ce să plece. Dar, ridicându-și capul, zări hornul de pe acoperiș.

- Iată pe unde voi putea intra în casă! – se bucură în sinea lui lupul.

Mai întâi, se cățăără cu băgare de seamă pe acoperiș. Apoi începu să coboare pe horn, lingându-se pe bot cu gândul la purceluși.

Dar Naf-Naf auzi un fâsâit și văzu cum cădea funinginea pe capacul cazanului ce fierbea pe foc, așa că se pregăti să-și întâmpine musafirul nepoftit așa cum se cuvine. Dădu capacul cazanului la o parte și așteptă. Nu trecu mult timp și lupul, negru ca un hornar, căzu direct în cazanul cu apă clocotită.

Niciodată în viața lui nu mai simțise o durere mai mare! Cu un urlet sălbatic, lupul cel mare, rău și opărit pe deasupra, zbură prin horn, se rostogoli pe acoperiș, căzu pe pământ și se pierdu în pădure.

Purcelușii răsufară liniștiți! De atunci, cei trei frați – Nif-Nif, Nuf-Nuf și Naf-Naf - au trăit împreună, în bună înțelegere, sub același acoperiș. Cel al căsuței trainice, de cărămidă.

Mai multe povești puteți descărca de pe *Tărâmul lui Andilandi*

Redactor: **Sînziana Popescu**

Editor document .pdf: **Dan Miha**

Ilustrații de **Leslie Brooke**, din *The Golden Goose Book*, publicată de Frederick Warne, Londra, 1905

Copyright (c) 2007 - Andilandi.ro. Redistribuirea publică, prin orice mijloace, a prezentei versiuni pdf este interzisă, în condițiile legii, fără acordul scris al proprietarilor site-ului. Utilizarea personală și/sau distribuirea într-un cerc restrâns, către prieteni, este liberă și neîngrădită.